

Teremj te is gyümölcsöt!

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2022.03.27.

Ige:

L: Mt 23,1-29

T: Zsolt. 1,1-3

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Kedves Testvérek!

Szeretem igehirdetéseimet egy-egy vidám történettel, viccel bevezetni. A mai igehirdetés a gyümölcsstermésről fog szólni, ezért illik ide a következő történet:

A pályakezdő agrármérnök gyakorlatát tölti egy gyümölcsösben. Szakértő szemmel nézegeti a gyümölcsfákat, és így szól az ott dolgozó öreg kertészhez:

- Ahogy elnézem, hogy itt milyen elavult módszerekkel dolgoznak, nem csodálkoznék, ha ezek a fák még 10 kiló almát sem teremnének.

- Azon én sem csodálkoznék, fiam - feleli az öreg. - Mivel ezek szilvafák.

Kedves Testvéreim a Krisztus Jézusban! Néhány nappal ezelőtt előre elolvastam, hogy ma, vasárnap mi lesz a napi Ige a Bibliaolvasó Kalauz szerint, mert arra gondoltam, hogy a napi Igéről kellene prédikálni. Aztán, amikor elolvastam a Máté evangéliumából ezt az előbb is hallott igeszakaszt, akkor nagyon megrökönyödtem, és azt mondtam magamban, hogy na, én erről az Igéről nem akarok vasárnap prédikálni! Hiszen Jézus 8-szor kezdi a mondatot ezzel a szóval, hogy „jaj!”, hát mit tudok én erről ma nektek mondani? Aztán a 8 mondatból 7 mondatban egyértelműen azt mondja, hogy jaj nektek „képmutató írástudók”, egyben pedig azt, hogy jaj nektek „vak vezetőik”.

Szóval azt is mondhatom, hogy szinte vitatkoztam gondolatban és imádságaimban Istennel, hogy adjon nekem egy másik Igét, amiről könnyebb lesz bizonyosságot tenni. De nem adott másik Igét, sem másik üzenetet.

De miről is van szó ebben a szakaszban?

Az előző részekben arról olvashattunk, hogy Jézussal a farizeusok és a szaduceusok (*papi arisztokrácia tagjai, Cádók papra vezeti vissza eredetüket, elutasították a feltámadást*) egymást váltva megpróbálják vitában sarokba szorítani. A zsidóknál ősi hagyománya volt a kifinomult vitatkozásnak, melynek során a vitázók a Szentírásból idéznek kijelentéseket, történeteket, melyekkel a saját igazukat támasztják alá. Végül a vita során, akinek erősebbek az érvei, az győz.

Jézust is ilyen kihívás elé próbálták állítani, és azt remélték, hogy sikerül fölékerekedni az érvelésben, és talán elhallgattatják azzal, hogy megszégyenítik, vagy

pedig kimond Jézus olyan állítást, amivel be lehet majd őt vádolni a Nagytanács, a Szanhedrin előtt. És akkor pedig ezen az úton sikerül őt elhallgattatni. Azonban bár-hogyan is próbálkoztak, nemhogy nem sikerült Jézust elnémítani, még ő kerekedett fölül is, és ellenfelei szégyenültek meg a vitában.

Ezek után olvassuk a 23. fejezetet Máté evangéliumából, amikor is Jézus nagyon komoly vádbeszédet mond az írástudók és a farizeusok ellen. De tulajdonképpen Jézus Izráel valamennyi vezetője ellen kiált, csupán a farizeusokat és az írástudókat azért emeli ki, mert őket terheli a legnagyobb felelősség. A Lk 12,48-ban azt mondja Jézus: **Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.**

Úgy tűnik, hogy Jézusnál ekkor betelt a pohár. A farizeusok és az írástudók gyönyörű szépen megtanultak mindent az Igéből. Ragyogóan, éles elmével tudnak érvelni és vitatkozni arról, hogy hol mit mond az Írás, de **hiányzik a lényeg: hogy az ismereteiket cselekedetekre váltsák.**

Gyakorlatilag Jézusnak ebből a beszédéből úgy ismerjük meg ezeket a vallási vezetőket, hogy ők mindenben éppen az ellenkezőjét tették annak, amit tanítottak.

1. *Az írástudók és a farizeusok Mózes törvényhozó székében ülnek.* – mondja Jézus róluk. Ez azt jelent, hogy rendkívüli hatalmuk van az emberek felett. Megtehetik, hogy törvényt alkotnak kényük-kedvük szerint. De mivel ők maguk nem élnek az Isten törvénye szerint, ezért nem szabad róluk példát venni. Nyilvánvalóan engedelmesskedni kell nekik, hiszen hatalmuk van, de **az életük rossz példa.**

Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom, hogy a farizeusok és az írástudók a képmutatás elrettentő példáivá lettek. És azt is gondolom, hogy még az egészen egyszerű és tanulatlan emberek is pontosan tudták azt, hogy ezeknek a vallási előjáróknak mennyire hamis az életük, és hogy az életük tartalma mennyire ellentmondásban van mindazzal, amit tanítanak, és amit megkövetelnek az emberektől.

2. Jézus ebben a vádbeszédben egyértelműen leleplezi a farizeusok és az írástudók képmutatását. Alázatról tanítanak, de ők maguk sokkal inkább a rangokat és a kiváltságokat keresik. Ezeket mondja róluk Jézus: **⁶a lakomákon az asztalfőn és a zsinagógákban a főhelyeken szeretnek ülni; ⁷szeretik, ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket.**

Hadd legyen őszinte: Jézus rólunk is beszél mai papokról, lelkészekről. És tudjuk azt, hogy van egy rend minden egyes egyházban, hogy kit hogyan illik megszólítani. A református egyházban is megvan ez a rend, ez a hierarchia, ez a rangsor, tudjuk jól: legfölül áll a püspök, akit főtiszteletű püspök úrnak kell szólítani, alatta az esperes áll, akit nagytiszteletű esperes úrnak szólítunk. Alatta a lelkipásztor van, akit szintén nagytiszteletű úrnak/asszonynak szólítanak. Majd a segédlelkész, akit tiszteletes úrnak, vagy asszonynak szólítanak.

Vegyük azt is figyelembe, Jézus egy másik helyen azt is mondja, hogy adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené. Nem önmagában a megszólítással van a baj, hanem azzal, ha mind emögött gögös, öntelt lelkület van, ahogy az volt a farizeusok és a szadduceusok esetében.

Jézus is tökéletesen tisztában van azzal, hogy az emberek között mindig is volt és van valamilyen rangsor, csak **az nem mindegy, hogy mi van az ember szívében**. Mert lehet valaki nagyon megbecsült helyen a társadalom ranglétráján, mégis alázatos marad, hogy nem száll a fejébe a dicsőség.

És ez különösen is hangsúlyos, amikor lelkészekről vagy papokról van szó. Jézus is, Pál apostol is megadta a tiszteletet azoknak, akiknek kijárt a tisztelet. És élt is azzal, hogy becsüljék meg őt, ha a szolgálata úgy kívánta. Ugyanakkor nagyon hangsúlyos ebben a tanításában, ebben a vádló beszédben az, hogy „**¹¹Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! ¹²Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.**”

3. Jézus folytatja a vádló beszédét a képmutató vallási vezetőkkel szemben azzal, hogy teljesíthetetlen feltételeket szabnak a mennyek országába való jutáshoz. Ezzel gyakorlatilag kizárják mindenkit onnan.

4. Majd pedig leleplezi azt, hogy látszólag milyen kedvesek és empatikusak a nyomorult ember iránt, a valóság azonban az, hogy kegyetlenek voltak az özvegyekkel, vagyis a kiszolgáltatottakkal szemben.

5. A farizeusok és az írástudók nyilvánosan, sőt, kifejezetten feltűnő módon adakoznak, mert még az adakozásban is az volt számukra a fontos, hogy minél több ember láthassa és csodálhassa őket. Valójában azonban a lelkiületük rosszabb volt a pogány emberekénél. Irgalmatlanok és kapzsis voltak.

Ezt mondja szó szerint nekik és róluk Jézus: **²⁸Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.** Mindent megtettek annak érdekében, hogy eltakarják, elleplezzék az emberek előtt azt, hogy mennyire képmutató és törvényszegő az életük. De Krisztus előtt nem tudtak semmit eltitkolni és elleplezni.

Testvérek! Fordítsuk meg a dolgot! Eddig azt láttuk meg, hogy miként élnek és gondolkodnak azok az emberek, akiknek az életét semmiképpen sem tartja Jézus követendőnek. De olyan jó lenne látni azt, hogy milyen az az élet, ami tetszik Jézusnak, ami Isten előtt kedves élet!

Azt hiszem, nagyon egyszerű ez is: **Isten a gyümölcsstermő életben tud és akar gyönyörködni.**

Az 1. Zsoltárban ezt olvassuk: **Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.**

Azt is mondhatnánk, hogy az az ember, aki gyönyörködik az Úr törvényében, abban az emberben gyönyörködik a Mindenható Isten. Az az ember, aki gyönyörködik az Úr törvényében, az képessé válik arra, hogy gyümölcsöket teremje az élete, ahogyan a **folyóvíz mellé ültetett fa is idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.**

Jézus vádló beszédében részletesen megismerhettük vallásos ember negatív és elrettentő példáját. A **Hogyan ne legyél képmutató vallásos ember!** – című leírást fontos odahaza is alaposan tanulmányozni az Igéből.

És az 1. Zsoltárból pedig megtudhattuk azt, hogyan lehetünk olyan kegyes, hívő emberek, akiknek az életében örömmel gyönyörködik az Úr.

A recept rendkívül egyszerű: legyünk gyümölcstermő életű emberek! Teremjük a lélek gyümölcseit! Emlékeztetésképpen ezek a lélek gyümölcsei. A Galatákhöz írt levél 5. részében így olvassuk: **²²A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, ²³szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.**

Hátra van még egy kérdés: a hogyan kérdése. Hogyan tudjuk elkerülni a képmutatást? És hogyan tudunk jó gyümölcsöket teremni?

Itt megint az 1. Zsoltárra szeretnék visszautalni. Azt olvassuk, hogy az a fa terem bőséges gyümölcsöt, melynek gyökerei az életet jelentő víz közelében vannak. A folyóvíz mellé ültetett fa terem időben gyümölcsöt. Ennek kijelentésnek az igazságát ezekben a hetekben különösen is látjuk, hiszen rendkívüli aszály sújtja hazánkat. Gyakorlatilag, áll minden. Nem tudnak fejlődni az elvetett szántóföldi növények. De a mezők és az erdők sem úgy zöldülnek, ahogyan az általában szokott történni.

Lelkiekre fordítva a hasonlatot, nekünk, keresztyén embereknek is nélkülözhetetlen az, hogy lelkünket az élet vize táplálja. **Táplálkoznunk kell az Isten Igéjével, az imádság erejével, a Szentlélek tüzevel és az Isten iránti engedelmisség lelkével.** Ha így teszünk, akkor a mi életünk is olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét. És nem utolsó sorban, ha az életünk, a hitünk, a cselekedeteink, a gondolataink az Isten kontrollja alatt vannak, akkor nem sodródunk úgy el, ahogyan egykor a képmutató farizeusok és írástudók elsodródtak Isten közeléből.

Kedves Testvérem! Befejezésül hadd mondjam én is hangsúlyosan, hogy **két út áll előttünk**, mindnyájunk előtt: **az alázat és a gőg útja**; az Isten előtt kedves út, és az ítélet alá eső út.

A mi Urunk Jézus Krisztus neked is azt a feladatot és célt adta, hogy teremj te is gyümölcsöt. Pál apostol ezt monda a Filippii gyülekezetnek: *Hogy gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.* Ámen. (Fil 1,11)

Loment Péter lelkész